

Pre Itu Marcusovú a pamiatke Davida Marcusa



# 1

V nedeľu skoro ráno, hneď po prvej omši v Clongale, ma otec nevezie nazad domov, ale vyberie sa so mnou cez Wexford smerom k pobrežiu, odkiaľ pochádza mamina rodina. Je horúco a jasno, machule tieňov sa cestou nečakane striedajú so zelenkavým svetlom. Prechádzame cez dedinu Shillelagh, kde otec prehral našu rysavú jalovicu v kartách, a potom popri trhovisku v Carnew, kde chlapík, ktorý jalovičku vyhral, ju vzápätí zas predal. Otec hodí klobúk na vedľajšie sedadlo, spustí okienko a fajčí. Trasiem hlavou, až kým sa mi vrkoče úplne nerozpletú, lahnem si na zadné sedadlo a zadným oknom sa dívam dohora. Miestami je obloha úplne modrá. Miestami je tá modrá obloha pomalovaná oblakmi nabielo, ale väčšinou je to pohyblivá spleť oblohy a stromov prečiarknutá drôtmi elektrického vedenia a sem-tam sa cez ňu preženú drobné krdle hnedastých vtákov, miznúcich v diaľke.

Som zvedavá, aké to bude, tam u tých Kinsellovcov. Predstavujem si vysokú ženu, ako stojí nado mnou a núti ma piť mlieko ešte teplé od kravy. Predstavujem si ju aj inak, menej pravdepodobne, v zástere, leje na panvicu cestu a pýta sa ma, či si ešte dám lievanec, tak, ako to robí občas moja mama, keď má dobrú náladu. Jej muž bude tiež taký veľký. Zvezie ma na traktore do mestečka a kúpi mi červenú malinovku

a zemiakové lupienky. Alebo mi dá čistiť chlievy a na poli zbierať kamene a vytrhávať burinu. Predstavujem si, ako si niečo vyťahuje z vrecka, a dúfam, že to bude päťdesiatpen-cová minca, ale nakoniec je to vreckovka. Som zvedavá, či tí Kinsellovci bývajú na starom statku, alebo v novom dome, a či budú mať latrínu vonku, alebo vnútri kúpeľňu so zácho-dom a vodou z vodovodu. Predstavujem si samu seba, ako s ďalšími dievčatami ležíme potme v spálni a rozprávame sa o veciach, ktoré by sme už ráno neopakovali.

Trvá to, hľadám, celú večnosť, kým auto spomalí a zabočí na úzku asfaltku, potom nadskočí a kolesá hrkocú po železnej mreži dobyčieho roštu. Hustý živý plot je na oboch stranách ostrihaný hranato. Cesta sa končí pri dlhom bielom dome a pred ním sú stromy s vetvami, ktoré sa vláčia po zemi.

„Oci,“ vravím. „Tie stromy.“

„Čo s nimi?“

„Sú choré,“ vravím.

„To sú smutné vŕby,“ odvetí a odkašle si.

Scéna nášho príchodu sa na dvore odráža v lesknúcom sa skle vysokých okien. Vidím seba, ako vyzerám zo zadného sedadla, ako malá, strapatá divoška, ale otec za volantom vyzerá presne ako môj otec. Veľký, na voľno pustený poľovnícky pes s tieňmi stromov putujúcimi mu po kožuchu párkrát drsne, ľahostajne zašteká a potom si sadne na schod a obzrie sa k dverám, v ktorých sa objavil muž. Hranatým telom pripomína postavičky, aké kreslia moje sestry, ale obočie má

